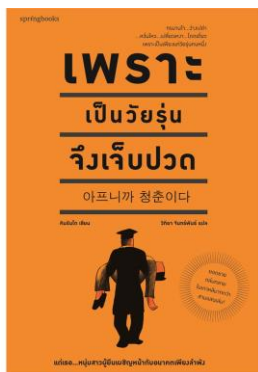

เพราะเป็นวัยรุ่นจึงเจ็บปวดจากโลกของผู้ใหญ่

ชนิตรา ชื่นเปรมปรีย์*

Chanitra Chuenprempree

(ที่มา <https://www.b2s.co.th>)

คิมรันโด. (2553).

เพราะเป็นวัยรุ่นจึงเจ็บปวด.

(วิทยา จันทรพันธ์, ผู้แปล).

กรุงเทพฯ: springbooks. 247 หน้า.

หนังสือ **เพราะเป็นวัยรุ่นจึงเจ็บปวด** เขียนโดยอาจารย์คิมรันโด (Kim Rando) อาจารย์มหาวิทยาลัยโซล (Seoul National University) มีชื่อเรื่องต้นฉบับว่า **Youth, It's Painful** ตีพิมพ์กับสำนักพิมพ์ Sam & Parkers Co., Ltd. สาธารณรัฐเกาหลี ก่อนถูกนำมาแปลและจัดพิมพ์โดยสำนักพิมพ์ springbooks ประเทศไทยเป็นครั้งแรกในปี พ.ศ. 2555 หนังสือเล่มนี้ได้รับกระแสบรรยากาศจากชาวเกาหลีใต้เป็นอย่างดีโดยทำยอดขายได้มากกว่าสองล้านเล่ม เมื่อได้รับการแปลเป็นภาษาไทยก็ได้รับความสนใจจากผู้มีชื่อเสียงของไทยมากมาย อาทิ ณัฏฐ์ ตักดาทร, จอห์น วิญญู และ อริสรา ธนาปกิจ (ครู

*นิติตั้งปีที่ 3 สาขาวิชาการวรรณคดีอังกฤษ ภาควิชาวรรณคดี คณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ ติดต่ได้ที่: chanitra.c@ku.th

แนน Enconcept) ตั้งค่านิยมของหนังสือ “หนังสือเล่มนี้บอกเล่าเรื่องราวความเจ็บปวด เคว้งคว้าง และวุ่นวายที่เกิดขึ้นกับวัยรุ่นทุกคน ไม่ว่าจะเป็นการที่เราควรเก่งด้านไหนหรือ จะเรียนอะไรดี แต่ก็มีได้ช่วยทำให้ดีขึ้นแล้ว หากแต่ส่งเสียงเตือนให้เรียนรู้และยอมรับอย่างมีสติ” (อริสรา ธนาปกิจ)

ค่านิยมดังกล่าวสอดคล้องกับความตั้งใจของอาจารย์คิมรันโดที่ตั้งใจเขียนหนังสือเล่มนี้เพื่อเป็นบทเรียนแก่วัยรุ่นทุกคนที่กำลังทรมานใจ ว่างเปล่า หว่นไหว เปลี่ยวเหงา โดดเดี่ยว รวมไปถึงหนุ่มสาวที่กำลังยืนเผชิญหน้ากับอนาคตเพียงลำพัง ผ่านมุมมองของเขาในฐานะอาจารย์ คุณพ่อ รุ่นพี่ คุณน้าด้วยหวังจะทำหน้าที่เป็น พี่เลี้ยงที่คอยยื่นเคียงข้างและหวังผลักดันวัยรุ่นทั้งหลายให้เปล่งประกายผลิบานอย่างงดงามดังที่อาจารย์คิมรันโดกล่าวไว้ว่า “คนที่ช่วยทำให้ความฝันของลูกศิษย์เป็นจริงได้ คืออาจารย์ที่ดี ดังนั้นจึงเขียนหนังสือเล่มนี้ขึ้นเพื่อเป็นแนวทางแก่พวกเขา”

ผู้เขียนได้ร้อยเรียงบทความแบ่งออกเป็น 4 บทหลักคือ ตอนที่ 1 คำตอบนั้นไม่อาจหาได้จากที่ไหนนอกจากหทัยตาของคุณ ตอนที่ 2 พื้นที่เล็กเท่าที่คิด ตอนที่ 3 ปฏิหารย์คือสิ่งที่สำเร็จได้ทีละเล็กทีละน้อย และ ตอนที่ 4 “พรุ่งนี้” นำทางชีวิต “งานของฉัน” นำทางชีวิต ซึ่งภายในบทหลักทั้งสี่บทจะประกอบด้วยบทย่อยต่าง ๆ รวมทั้งสิ้น 42 บท ในตอนที่ 1 บทที่ 1 ผู้เขียนกล่าวถึงแต่ละช่วงอายุของชีวิตว่ามีเวลาและฤดูกาลของมัน ผู้เขียนนำเสนอว่า เมื่อนำเลขอายุไปคำนวณกับสูตรแล้ว กำหนดให้มีอายุขัยเฉลี่ยอยู่ที่ 80 พบว่า วัย 20 ปีจะมีเข็มนาฬิกาชีวิตอยู่ที่หกโมงเช้า เป็นช่วงที่พระอาทิตย์กำลังขึ้น วัย 30 ปีจะมีเข็มนาฬิกาชีวิตอยู่ที่เก้าโมงเช้า เป็นเวลาของการเริ่มทำงาน วัย 40 ปีมีเข็มนาฬิกาชีวิตอยู่ที่เที่ยงตรง วัย 60 ปี มีเข็มนาฬิกาชีวิตอยู่ที่หกโมงเย็น เป็นช่วงเวลาหลังเลิกงานและพระอาทิตย์กำลังตกดิน ดังนั้นวัยรุ่นหรือวัย 40 กว่าจึงรู้สึกสบายใจและผ่อนคลายลงเพราะเห็นภavnาฬิกาชีวิตยังอยู่แต่ไม่เท่าไร แต่ผู้เขียนได้ให้ข้อคิดว่าการอยากประสบความสำเร็จรวดเร็วเกินไปหรือ “ก่อนใครๆ” นั้นเป็นเพียงการเร่งรัดอย่างฉาบฉวยและไม่ใช่ว่าความสำเร็จที่แท้จริง ผู้เขียนจึงอยากสนับสนุนให้ลูกศิษย์และเยาวชนทั้งหลายประสบความสำเร็จให้ “มากที่สุด” มิใช่ “เร็วที่สุด” (คิมรันโด, 2555, น. 19) จากข้อคิด

เรื่องเข็มนาฬิกาชีวิตของช่วงวัยต่าง ๆ ทำให้ผู้อ่านตระหนักถึงช่วงวัยที่กำลังผ่านไปของมนุษย์และการทบทวนว่าความสำเร็จนั้นมีสิ่งที่ยัยรุ่นทั้งหลายต้องเร่งรัด แต่ในทางกลับกันมนุษย์ผู้ไม่อาจวันสิ้นอายุขัยของตนย่อมไม่อาจหลุดพ้นจากการเร่งรีบ “ใช้ชีวิตก่อนตาย” ไปได้ และหากนำอายุมาเทียบกับช่วงเวลาผู้ที่มีอายุ 80 ปี ขึ้นไปย่อมกลายเป็นผู้ตกอยู่ในความมืดมิดและกลายเป็น “ผู้หมดไฟ” ไปโดยปริยายหรือไม่ ทั้งที่ในความเป็นจริงแล้วผู้ที่อยู่ในวัยมืดมิดของวันแต่จริงอาจจะอยู่ในช่วงกำลังสร้างสรรค์หรือริเริ่มอะไรใหม่ ๆ ได้ไม่ต่างอะไรจากวัยตะวันรุ่งสาง ดังนั้นผู้ที่รู้ดีที่สุดว่าตัวเองกำลังมีอายุเท่าไร ไม่ว่าจะเป็นอายุกาย อายุภายในใจหรือช่วง เวลาเข็มนาฬิกาชีวิตก็คือตัวเขาคนนั่นเอง

จากบริบททางสังคม สาธารณรัฐเกาหลีเป็นสังคมที่มีการแข่งขันสูงติดระดับโลก ผู้เขียนจึงให้แนวคิดที่ทำให้วัยรุ่นรู้สึกผ่อนคลายกับการแข่งขันในสังคมดังที่คิมรันโดไม่ได้ให้คุณค่ากับ “ความเร็ว” แต่คิมรันโดให้คุณค่ากับคำว่า “ที่สุด” แทน ซึ่งการเป็นที่สุดนั้นหมายถึงการทำอะไรอย่างจริงจังตั้งใจจริงในสิ่งที่ตนเองสนใจและนั่นจะนำมาซึ่งการประสบความสำเร็จอย่างยั่งยืนแต่ข้อสังเกตประการหนึ่งคือ แม้ผู้เขียนจะนำเสนอแนวคิดที่ปลอบประโลมให้วัยรุ่นได้ใจเย็นกับการดำเนินชีวิต แต่สุดท้าย ก็ยังมีกฎเกณฑ์ของคำว่า “ที่สุด” วางบนปากของวัยรุ่นและแม้ว่าผู้เขียนจะเสนอทางเลือกที่เปิดกว้างขึ้นแก่เยาวชนว่าเราไม่จำเป็นต้องเร่งรีบก็ได้นะเพราะยังมีพื้นที่ ให้กับผู้ที่ก้าวช้าแต่มั่นคง แต่ก็ยังไม่มีพื้นที่ให้กับผู้ที่ไม่ประสบความสำเร็จอยู่ดี

ในตอนที่ 2 บทที่ 18 คิมรันโดได้นำเสนอว่าผู้คนทุกวันนี้เป็นทุกข์ เจ็บปวด และไม่ได้อยู่อย่างอิสระเลยเพราะต้องก้าวให้ทันกระแสสังคมเสมอ ผู้เขียนได้วิพากษ์และชี้แนวทางสั่งสอนแก่ปัจเจกชนว่าคนหนุ่มสาวมากมายนั้นเจ็บปวดเพราะโครงสร้างทางสังคมแบบสมัยใหม่ที่รัดหน้าและเปลี่ยนแปลงอย่างรวดเร็ว หากไม่พยายามอย่างต่อเนื่องเราพร้อมจะกลายเป็น “คนล้าหลัง” ได้ทุกเมื่อดังที่ปรากฏในเรื่องว่า “ถ้าไม่พยายามอย่างต่อเนื่อง ความสามารถที่เราอาจล้าหลังได้ทุกเมื่อ เพราะพันธุกรรมแห่งความทะนุถนอมใจและความเหนื่อยล้านี้ จึงไม่มีหนุ่มสาวคนใด ที่ดำรงอยู่ได้อย่างเป็นอิสระ” (น. 103) แม้ผู้เขียนจะชี้ให้เห็นต้นตอแห่งความทุกข์ของวัยรุ่นอัน

เนื่องมาจากรูปแบบของสังคม แต่ทว่าผู้เขียนก็ได้มีการเสนอแนวทางในการแก้ไขระบบสังคมซึ่งอาจมองได้ว่าเป็นเรื่องเกินกำลังจะแก้ไขจึงได้นำเสนอตัวอย่างของผู้ที่จัดการกับวิถีชีวิตในสังคมรูปแบบนี้ได้คือ คุณหมอฟักกยของซอลแทน

ในตอนที่ 3 บทที่ 28 คิมรันโดได้นำบทสัมภาษณ์ของคุณหมอฟักกยของซอลมาเป็นตัวอย่างแกว้ยรุ่นว่า ชีวิตในแต่ละวันของท่านยุ่งมาก ท่านต้องจัดรายการวิทยุ 2 ชั่วโมงในช่วงเช้าของทุกวัน มีรายการประจำทางสถานีโทรทัศน์ทุกอาทิตย์ เป็นคอลัมน์นิสต์ประจำของหนังสือพิมพ์และนิตยสารรวมทั้งหมด 15 คอลัมน์ ต้องเดินทางไปบรรยายทั่วประเทศเฉลี่ยเดือนละ 30 ครั้ง และเมื่อถึงวันเสาร์ก็ต้องตรวจรักษาคณไช้ที่โรงพยาบาลอันตง ทุกปีท่านจะเขียนหนังสือ 1-2 เล่ม ไม่ใช่หนังสือทั่ว ๆ ไป แต่เป็นหนังสือที่มีเนื้อหาละเอียดลึกซึ้ง ขึ้นอันดับเป็นหนังสือขายดีเกือบทุกเล่ม โดยคุณหมอฟักกยของซอลได้กล่าวถึงวิธีการจัดการเวลาของตนว่า ท่านได้ยกเลิกการดื่มเหล้า ดิโกอล์ฟ กิจกรรมนันทนาการ แล้วนำเวลาที่เหลือนั้นมาอ่านหนังสือหรือเขียนบทความแทน คุณหมอได้ใช้เวลาบนรถหรือในยามที่เข้าห้องน้ำในการอ่านหนังสือและยังสามารถควบคุมตนเองให้ผลิตต้นฉบับหนังสือได้วันละ 20-30 หน้า อย่างสม่ำเสมอดังที่ปรากฏในบทสัมภาษณ์ของคุณหมอว่า“ในเดือนตุลาคมของทุกปีผมมีเป้าหมายจะเขียนหนังสือให้ได้หนึ่งเล่ม ดังนั้นทุกวันจึงพยายามเขียนเค้าโครงเรื่องวันละ 200 ตัวอักษร เขียนบทความประมาณ 20-30 หน้า เพราะใช้ชีวิตแบบนี้ผมจึงสามารถทำทุกหน้าที่ได้เป็นอย่างดี คำพูดหนึ่ง ที่ผมเกลียดมากที่สุดคือ“ไม่มีเวลา” (น. 156) จากตัวอย่างการจัดสรรเวลาชีวิตของคุณหมอฟักกยของซอลที่ผู้เขียนยกมานั้นทำให้ผู้อ่านซึ่งเป้าหมายหลักคือวัยรุ่นได้เห็นตัวอย่างของผู้มีประสิทธิภาพในการจัดสรรเวลาชีวิต แต่ในทางกลับกันตารางชีวิตและกิจกรรมของคุณหมอฟักกยของซอลที่ไม่มีช่องว่างสำหรับการสนทนาการเล่นนั้นอาจส่งผลให้ผู้อ่านกังวลเรื่องเวลาการเร่งรีบ และการแข่งขันในสังคมมากยิ่งขึ้นเพื่อให้ได้ตามแบบอย่างของผู้ใหญ่ที่ประสบความสำเร็จ

การยกตัวอย่างการจัดสรรเวลาของคุณหมอฟักกยของซอลจึงย้อนกลับไปที่คำถามว่าแล้วสุดท้ายวัยรุ่นจะสามารถหลุดพ้นจากวงเวียนความเจ็บปวดนี้ได้อย่างไร

เส้นทางที่ผู้เขียนนำเสนอ นั้นจะยังเป็นการบีบคั้นวัยรุ่นในการใช้ชีวิตมากขึ้นไปอีกหรือไม่ เนื่องจากตัวอย่างที่ผู้เขียนหยิบยกมามีแต่ผู้ที่ประสบความสำเร็จหรือถูกคาดหวังจากสายตาผู้เขียนไว้ก่อนแล้วว่าจะต้องประสบความสำเร็จแน่นอน ดังที่ปรากฏในบทที่ 2 คิมรันโดยกตัวอย่างสถานการณ์ของดอกเตอร์ A ที่ต้องตัดสินใจเลือกงานระหว่างบริษัทที่ซื้อดั่งเงินเดือนดีกับความผันในการเป็นอาจารย์ สุดท้ายเขาเลือกทำตามความผันแม้โอกาสจะได้เป็นอาจารย์อาชีพมันจะน้อยและเป็นทางเลือกที่ค่อนข้างเสี่ยงกว่า ท่ามกลางการมีโอกาสที่ดี มีความมั่นคงมาอยู่ตรงหน้าแล้วก็ยังสละทิ้งเพื่อทำตามความมุ่งมั่นของตัวเอง คิมรันโดก็สนับสนุนและเห็นด้วยกับการตัดสินใจของดอกเตอร์ A ด้วยเหตุผลว่า “ความปรารถนาของใครคนหนึ่งอาจไม่ใช่บรรทัดฐานของโลก แต่เป็นสิ่งที่สร้างคุณค่า ความภูมิใจ และความท้าทาย ให้ชีวิตตนเองดำรงอยู่ได้” (น. 12)

จากกรณีของดอกเตอร์ A คิมรันโดแสดงความชื่นชมในการกล้าทำตามความผันของตนเองมากกว่าเงินและกระแสสังคม แต่สุดท้ายก็อยู่ในกรอบที่ผู้เขียนมองไว้แล้วว่า ดอกเตอร์ A จะต้องประสบความสำเร็จเพราะเก่งและเคยผ่านการทำงานกับบริษัทที่ซื้อดั่งมาแล้ว ดังที่ปรากฏในคำกล่าวของคิมรันโดต่อกกรณีดอกเตอร์ A ว่า “เขาตัดสินใจได้ไ้เวลาจริง ๆ แต่การตัดสินใจนี้จะพาเขาไปสู่เส้นทางแห่งความผันได้เร็วยิ่งขึ้น” (น. 14) ซึ่งการยกกรณีดอกเตอร์ A ขึ้นมานั้นอาจเพราะต้องการให้ผู้อ่านเห็นว่าการทำตามความผันแม้จะดูโง่เขลาแต่ก็อาจจะทำให้ไปถึงความสำเร็จที่แท้จริงและมั่นคง แต่ว่าการยกตัวอย่างผู้ที่ประสบความสำเร็จเพราะ “เป็นคนเก่งอยู่แล้ว” นั้นก็ไม่ได้ทำให้ผู้อ่านวัยรุ่นคลายกังวลต่อการต้องเร่งใช้ชีวิตให้ประสบความสำเร็จได้เร็ว กลัวการเป็นคนไม่เก่ง กลัวการลองผิดลองถูก และกลัวการเดินผิดทางแล้วทำให้ประสบความสำเร็จช้าได้เลย

คำถามประการต่อมาคือหากเป็นกรณีของคนที่ไม่ได้เก่ง ไม่มีความสามารถอะไร ไม่มีความเป็นไปได้ที่จะทะยานสู่จุดสูงสุด ผู้เขียนก็ไม่ได้หยิบยกมาเป็นตัวอย่าง ข้าพเจ้าเหล่านั้นยังกลายเป็นกลุ่มคนที่ถูกปรามาสว่าไม่มีหัวคิดเป็นของตัวเอง อาจเป็นพวกที่ถูกสเปให้ชีวิตหลังการตัดสินใจทำตามกระแสนั้นตกอยู่ในความระทม แม้จะเป็น

การให้ข้อสังเกตว่าวัยรุ่นไม่ควรกำหนดเป้าหมายชีวิตตัวเองอย่างไม่มีใครควบคุมให้ดีหรือเพียงเพราะประทับใจจากการชมสื่อในโทรทัศน์ จากคำกล่าวของคิมรันโดที่ว่า “การเลือกอาชีพที่ต้องทำไปตลอดทั้งชีวิตเพียงเพราะอิทธิพลของโทรทัศน์ ชีวิตของเราก็ไม่ต่างไปจากผึ้งตัวหนึ่งในฝูงที่ต้องบินไปหาน้ำหวานพร้อมกับผึ้งตัวอื่น ๆ” (น. 12) เขาเขียนขึ้นจากกรณีของนักศึกษาที่เข้าเรียนคหกรรมศาสตร์หรือสาขาการบินเพราะประทับใจบทบาทของตัวละครในโทรทัศน์นั้น แม้ผู้เขียนจะไม่ได้ย้ำถึงคำว่า “ตัดสินใจอย่างโง่เขลา” ดังที่ใช้กับกรณีดอกเตอร์ A แต่ผู้อ่านก็รับรู้ได้ว่าผู้เขียนไม่ได้วิพากษ์ว่าดอกเตอร์ A โง่เขลาจริง ๆ เพียงแต่เขาเลือกทางเดินที่ต่างไปจากความคาดหวังของคนในสังคมกระแสหลัก ตรงกันข้ามมันคือความน่าภาคภูมิใจที่เหล่าคนฉลาดทั้งหลายได้มีรูปแบบการดำเนินชีวิตของตัวเองอย่างมีเอกลักษณ์โดดเด่น ต่างจากกลุ่มวัยรุ่นที่เลือกเรียนในคณะต่าง ๆ เพียงเพราะชื่นชอบในละครโทรทัศน์จึงถูกเปรียบเทียบว่าเป็นการ “บินตามฝูงผึ้ง” ที่สุดท้ายแล้วย่อมจะไม่ได้หาน้ำหวานในปริมาณที่น่าพอใจ

ข้อสังเกตอีกประการหนึ่งที่พบในงานเขียนชิ้นนี้คือผู้เขียนวางตนเสมือนว่าตัวเขาเองแยกออกจากสมัยนี้ราวกับไม่เป็นส่วนหนึ่งอย่างชัดเจน จากคำกล่าวในเรื่องว่า “สังคมสมัยนี้ดูแล้งน้ำใจมากขึ้น ความสัมพันธ์ระหว่างมนุษย์ดูผิวเผินเพราะบางแม้กระทั่งอาจารย์ก็แทบไม่มีโอกาสให้ ‘คำแนะนำนักศึกษา’ อย่างใกล้ชิด” (น. 130) ทั้งที่ผู้เขียนนั้นเป็นอาจารย์และย่อมสามารถให้คำแนะนำนักศึกษา “สมัยนี้” ได้อย่างใกล้ชิด หากต้องการจะทำและเขาย่อมเป็นส่วนหนึ่งของสังคมปัจจุบันที่แล้งน้ำใจนี้ด้วยหรือไม่ นอกจากนี้ผู้เขียนยังมีแนวคิดค่อนข้างด้านอนุรักษนิยมและพยายามยึดคุณค่าเดิมเพื่อต่อต้านกระแสใหม่ไม่ว่าจะเป็นแนวคิดแบบวัตถุนิยม ทุนนิยม การดำเนินวิถีชีวิตที่เร่งรีบ และขาดปฏิสัมพันธ์ที่แม้แต่เรื่องหัวใจของวัยรุ่นสมัยนี้ที่ใช้หลักบริโภคนิยมแทนความรู้สึก คิมรันโดนำเสนอไว้ว่า “ผมคิดว่ากิกเป็นผลลัพธ์ที่เกิดขึ้นจากความสัมพันธ์ของมนุษย์ตามหลักบริโภคนิยมเนื่องจากคิดว่าการเลือกคบเพื่อนเพศตรงข้ามทำได้เหมือนการเลือกซื้อกระเป๋หรือเสื้อผ้า” (น. 78) กล่าวคือ เขาคิดว่าความเคยชินในการเลือกซื้อสินค้าคราวละมาก ๆ หรือเปลี่ยนบ่อยตามแนวทางบริโภคนิยมส่งอิทธิพลในการเลือกคู่รักของวัยรุ่นและเขาสันนิษฐานแนวทางความรักแบบชนบดินิยม ข้อคิดนี้ทำให้วัยรุ่น

ตระหนักได้ว่าการคุยซ่อน หรือมีตัวเลือกเยอะ ๆ มันไม่ได้ต่างอะไรจากการทำให้คน ๆ นั้นนั้นกลายเป็นเพียงสินค้าที่เรากำลังเลือกซื้อหรือตัดสินใจลงทุนและด้วยหลักคิดที่ได้รับอิทธิพลมาจากสังคมบริโภคนิยมนี้เองที่มีส่วนทำให้วัยรุ่นนำไปใช้กับเรื่องความสัมพันธ์และความรักจนทำให้ความสัมพันธ์ในโลกปัจจุบันเป็นเรื่องฉาบฉวยและคนเราสามารถสานสัมพันธ์กับหลาย ๆ คนได้ในเวลาเดียวกัน ผู้เขียนมิได้มองในมุมกลับของสาเหตุที่วัยรุ่นคบซ่อน คบเยอะ เลือกมาก แต่ได้ให้คำตอบสำเร็จรูปแก่ผู้อ่านแล้วว่าความรักที่ดีในนิยามของคิมรันโดคือ “คุณสามารถรักใครคนหนึ่งราวกับว่าจะไม่มีพรุ่งนี้ได้ไหม จะรักเขาทุกลมหายใจเข้าออก รักจนไม่เป็นอันทำอะไรได้หรือเปล่า สิ่งที่ผมอยากพูดก็คือ หนุ่มสาวต้องมีความรักแบบนี้ แม้จะน้อยนิดก็ควรรักแบบนี้ จงรักเหมือนร่างกายจะแหลกเป็นจุณ” (น. 84) หากพิจารณาตามเจตนารมณ์ของผู้เขียนแล้วการนำเสนอความรักแบบ “รักเหมือนร่างกายจะแหลกเป็นจุณ” อาจเป็นไปเพื่อต้องการให้วัยรุ่นที่ (ผู้เขียนเชื่อว่า) ยังไม่รู้จักโลกและความสัมพันธ์นั้น “รักให้เป็น” จริงจังกับความสัมพันธ์ แต่ในทางกลับกันการทุ่มเทรักจนร่างกายแหลกเป็นจุณนั้นย่อมมีข้อเสียด้วยหรือไม่ซึ่งผู้เขียนมิได้นำเสนอไว้

นอกจากการแนะนำว่าวัยรุ่นควรทำหรือไม่ควรทำอะไร การแนะนำตัวอย่างของผู้ที่ประสบความสำเร็จในการใช้ชีวิต การสอนให้วัยรุ่นรู้จักโลกและความสัมพันธ์ของคิมรันโดแล้ว เขายังตักเตือนวัยรุ่นว่ากิจกรรมใดที่เป็นเรื่องเสียเวลาชีวิต อาทิเช่น “ในปัจจุบันนี้นักเรียนและนักศึกษาส่วนใหญ่จะหมดเวลาไปกับการช้อปปิ้งทางอินเทอร์เน็ตหรือไม่ก็เล่นเกมออนไลน์ จงลดเสียเถาะโดยเฉพาะอย่างยิ่งการเล่นเกมในอนาคต ถ้าคุณได้ย้อนมองอดีตอาจรู้สึกเสียเวลาทั้งหมดไปอย่างไรค่าในช่วงวัยเยาว์” (น. 160) เขายังนำเสนออย่างชัดเจนด้วยว่ากิจกรรมใดบ้างที่อยู่ในหมวดมีประโยชน์

“ด้านล่างเป็นรายชื่อกิจกรรมที่ผมคิดว่าควรทำแทนกิจกรรมที่ไร้ประโยชน์ ลองดูซิว่ามีกิจกรรมที่คุณกำลังทำอยู่บ้างหรือเปล่า อ่านหนังสือแทนการเล่นเกม อ่านหนังสือพิมพ์แทนการเล่นอินเทอร์เน็ต...” (น. 160) จากคำแนะนำนี้แสดงให้เห็นว่าการอ่านหนังสือและหนังสือพิมพ์ถูกกำหนดให้เป็นคำตอบเดียวของกิจกรรมที่มีประโยชน์ใน

ขณะที่อินเทอร์เน็ต เกม และโลกออนไลน์คือตัวร้ายและภัยคุกคามชีวิตวัยรุ่นโดยที่ผู้เขียนไม่ได้นำเสนอว่าจะเล่นเกม เล่นอินเทอร์เน็ตอย่างไรให้เป็นประโยชน์ ต่อยอดอย่างไรได้บ้าง ด้วยเหตุนี้งานเขียนของคิมรันโดจึงมีลักษณะของการพังทลายลง ความเห็นและตัดสินใจ จัดประเภทอย่างชัดเจน หากมองในแง่บวกก็อาจเป็นเพราะเจตนาของผู้เขียนที่ต้องการให้วัยรุ่นหลีกเลี่ยงจากสิ่งที่จะทำให้ชีวิตของพวกเขาเจ็บปวดและเสียเวลา แต่ทว่าเหรียญย่อมต้องมีสองด้านหรือไม่ นอกจากนี้คิมรันโดยังแสดงให้เห็นความตั้งใจที่จะลดความเครียดแก่หนุ่มสาวทำนองที่ว่า ไม่ต้องเร่งตัวเองให้ประสบความสำเร็จเกินไป ไม่ต้องเร่งนำเงินไปลงทุนมากเกินไป ดังที่ปรากฏในเรื่องว่า “เราต้องทบทวนเรื่องนี้ใหม่ให้ถี่ถ้วนแม้ในกรณีที่พ่อแม่ไม่ใช่คนรวยก็ยังไม่ใช่จำเป็นต้องเริ่มบริหารจัดการเงินเร็วเกินไปเพราะเงินที่หาได้ในวัยยี่สิบที่มีอยู่เป็นจำนวนเงินที่น้อยมาก ให้ใช้เงินที่มีอยู่ตอนนี้ให้หมดดีกว่านำ “เศษเงิน” นั้นมาบริหารจัดการ” (น. 45)

ข้อเสนอเรื่องการไม่ควรนำเงินไปลงทุนเร็วเกินไปอาจเป็นเพราะหากเกิดเรื่องฉุกเฉินและไม่มีทุนสำหรับการจัดการจะทำให้เกิดความเจ็บปวดขึ้นกับวัยรุ่นที่ลงทุนผิดพลาดแต่ในทางกลับกัน การนิยามการพยายามลงทุนของวัยรุ่นว่าเป็น “เศษเงิน” ก็ดูจะสวนทางกับความตั้งใจจะสนับสนุนวัยรุ่นให้ผลิบานอย่างงดงามเพราะผลกระทบที่ผู้อ่านวัยรุ่นได้รับจากงานเขียนของคิมรันโดอาจมีทั้งผู้ที่ตาสว่างเพราะถูก “ดึงสติ” โดยผู้ใหญ่ที่อาบนำร้อนมาก่อนและผู้ที่รู้สึกว่าคุณปรามาสจากผู้ใหญ่จนสูญเสียความมั่นใจในการใช้ชีวิตก็ย่อมเป็นไปได้ ด้วยวิธีการที่ผู้เขียนจำแนกสิ่งต่าง ๆ ที่วัยรุ่นกระทำอย่างตายตัวและจำแนกคนประสบความสำเร็จ คนฉลาด คนล้มเหลวออกจากกันด้วยทัศนคติแบบพังทลาย หนังสือเล่มนี้จึงเท่ากับเป็นการบอกว่าใครทำรูปแบบนี้ถือเป็นคนมีประโยชน์ แต่หากใครทำแบบอื่นถือว่าผิดซึ่งอาจเป็นส่วนหนึ่งของลักษณะหนังสือประเภทแนะนำแนวทางหรือฮาวทู (How To) ที่อาจมีทั้งผู้เห็นด้วยและไม่เห็นด้วยกับคำแนะนำของผู้เขียน

กล่าวโดยสรุป หนังสือเรื่อง *เพราะเบ๊วัยรุ่นจึงเจ็บปวด* ในฐานะหนังสือแปลจากต้นฉบับภาษาเกาหลีประเภทฮาวทูแนะนำแนวทางเล่มแรก ๆ ในประเทศไทยที่ได้รับความนิยมจากผู้อ่านชาวไทยจำนวนมากเป็นการแนะนำแนวทางการใช้ชีวิตวัยรุ่น

ให้ “ไม่เจ็บปวด” โดยมีคำแนะนำจากรุ่นพี่ รุ่นพ่อที่อาบน้ำร้อนมาก่อนและเจ็บปวดมาก่อน คำแนะนำเหล่านี้อยู่ในบริบทของสังคมสาธารณรัฐเกาหลีที่มีความเจริญและอัตราการแข่งขันกันเพื่อประสบความสำเร็จสูง จากประสบการณ์ของคิมรันโด ที่เป็นอาจารย์มหาวิทยาลัยเขามองเห็นแนวโน้มของนักศึกษาที่เร่งรีบใช้ชีวิต เร่งรีบประสบความสำเร็จ เร่งรีบลงทุน และรีบร้อนกับความสัมพันธ์ ทุกอย่างในชีวิตเปลี่ยนแปลงง่ายตายและรวดเร็วตามกระแสสังคม เขาจึงออกมาตักเตือนและให้ข้อคิดและยกตัวอย่างกรณีศึกษาเพื่อให้ผู้อ่านวัยรุ่นได้คิดตาม บทความวิจารณ์หนังสือชิ้นนี้มีวัตถุประสงค์ที่จะเผยให้เห็นความย้อนแย้งในคำแนะนำของผู้เขียนและการแนะนำแบบพันธลงความเห็นแบบตายตัวของผู้เขียนเพื่อเป็นการเปิดมุมมองให้กับผู้อ่านที่นิยมอ่านหนังสือประเภทฮาวทู และต้องการทดลองอ่าน “ฮาวทูแบบเกาหลี” เล่มนี้

ความเห็นส่วนตัวของผู้วิจารณ์พบว่า คำนำในส่วนต้นของหนังสือทำให้ผู้อ่านซึ่งเป็นกลุ่มวัยรุ่นคาดหวังว่าคิมรันโดจะนำเสนอประสบการณ์เอาตัวรอดจากความเจ็บปวดให้แก่วัยรุ่นเพื่อที่จะเข้าใจวัยรุ่นในยุคปัจจุบันและช่วยให้คำแนะนำที่ทำให้วัยรุ่นกล้าออกไปใช้ชีวิตเพื่อทำตามความฝันให้สำเร็จ แทนใจวัยรุ่นสมัยปัจจุบันอย่างเปิดกว้างและช่วยให้วัยรุ่นเจอกับทางสว่างของตนเอง แต่ทว่าผู้เขียนได้แสดงจุดยืนที่มีทั้งแนวทางใหม่และแนวทางแบบขนบนิยม อีกทั้งแนวคิดที่นำเสนอเกี่ยวกับตัวอย่างที่นำมาแสดงยังมีความย้อนแย้งกันอีกด้วย ซึ่งอ่านแล้วอาจทำให้สับสนได้ว่าตกลงแล้วผู้เขียนสนับสนุนแนวทางใด เช่น วัยรุ่นไม่ควรต้องเรียนหนักเกินไป ไม่เน้นปริมาณเงินเน้นให้หาคุณค่าในตัวเอง เลิกก้มหน้าก้มตาแล้วหันมามีมนุษยสัมพันธ์เสียบ้างและใช้เวลาอย่างคุ้มค่าด้วยการอ่านหนังสือ แต่ในขณะเดียวกันผู้เขียนได้แสดงกรณีศึกษาของผู้ที่เกลียดคำอ้างว่า “ไม่มีเวลา” อีกทั้งยังสนับสนุนให้วัยรุ่นต้องใช้เวลาทุกนาทีให้เกิดประโยชน์สูงสุดด้วยการอ่านหนังสือ เขียนหนังสือ พัฒนาตัวตน เล่นเกมออนไลน์เพราะทำให้เสียเวลาชีวิต ซึ่งชวนให้เกิดคำถามว่าการเร่งพัฒนาตัวเองตลอดเวลาอย่างไม่มีวันเว้นนั้นเป็นส่วนหนึ่งของการทำให้วัยรุ่นต้องบีบคั้นตัวเองแข่งกับเวลาเช่นกันหรือไม่

จากเจตนาธรรมณ์ของผู้เขียนที่ต้องการจะให้บทเรียนที่ย่อยง่ายและดีที่สุดแก่วัยรุ่น แต่ทว่าทางที่ดีที่สุดจากหลากหลายบทของหนังสือมันกลับสวนทางกันเองอาจทำให้ผู้อ่านรู้สึกสับสนและอยู่ในวังวนของความเจ็บปวดที่ไม่มีทางออกนี้หรือไม่ อีกทั้งการที่ผู้แต่งพึงระวังไปแบบชัดเจนว่าใครทำแต่แบบนี้ถือเป็นคนเก่ง ใครทำแบบอื่นถือเป็นคนล้มเหลว นั้นจึงย้อนกลับไปสู่คำถามถึงเจตจำนงค์ของผู้เขียนที่ได้แสดงไว้ว่าเขาคือผู้ใหญ่ที่หวังจะผลักดันให้วัยรุ่นเปล่งประกายผลิบานว่า คำแนะนำเหล่านี้เป็นการผลิตซ้ำที่ทำให้วัยรุ่นรู้สึกทรมานใจ ว่างเปล่า หวันไหว เปลี่ยวเหงา โดดเดี่ยวมากขึ้นหรือไม่ หากจะเขียนถึงความเจ็บปวดของวัยรุ่นก็อาจจะใช้สายตาของวัยรุ่นมองมากกว่านี้อีกหรือไม่ จากบทเรียนทั้งหมด ทุกอย่างในชีวิตวัยรุ่นก็ยังคงขึ้นอยู่กับการคำนึงบางประการไม่ว่าจะถูกผูกมัดโยงจากค่านิยมยุคสมัยไหนก็ต่างเจ็บปวดด้วยกันทั้งนั้น หากยังไม่ได้เป็นอิสระตามที่ใจตัวเองต้องการจริง ๆ เสียที อีกทั้งยังเสี่ยงต่อการถูกตัดสินว่าเพราะเป็นวัยรุ่นจึงฉาบฉวย ไร้ประโยชน์ ลงทุนผิดพลาด ไม่จริงจังกับความสัมพันธ์เหยียบขี่ไก่ไม่ฝ่อ หรือหาตัวเองไม่เจอ สุดท้ายแล้วหนังสือเล่มนี้จึงเป็นตัวแทนแสดงให้เห็นว่าวัยรุ่นอาจต้องยอมเจ็บปวดเพราะจำเป็นต้องเรียนรู้จากประสบการณ์ ในขณะที่เดียวกันก็ได้แสดงทัศนคติของสังคมที่มีต่อวัยรุ่นที่ทำให้พวกเขาสับสนเจ็บปวดได้เช่นเดียวกัน

รายการอ้างอิง

รันโด, คิม. (2553). *เพราะเป็นวัยรุ่นจึงเจ็บปวด* (วิทยา จันทรพันธ์, ผู้แปล).

พิมพ์ครั้งที่ 29. กรุงเทพฯ : springbooks.